

De vrouw van mijn echtgenoot

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout
Zwijg als het graf
Hij ziet jou
Toen waren er vier
Jouw laatste wens
Het laatste meisje
Haar laatste belofte
Een ijzige stilte
Wat niemand weet*

De vrouw van mijn echtgenoot

Carla Kovach

DE VROUW VAN MIJN ECHTGENOOT

Vertaald door Jonas de Vries

ISBN 978-90-492-1136-3

ISBN 978-94-023-2933-9 (e-book)

ISBN 978-90-492-1308-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *My Husband's Wife*

Vertaling: Jonas de Vries

Omslagontwerp: Henry Steadman

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Carla Kovach

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Carla Kovach has asserted her right to be identified as the author of this work.

First published in the English language in 2025 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Opgedragen aan iedereen die een dierbare moet missen.

PROLOOG

Positief. Hij staat op de gang te wachten totdat ik met het nieuws naar buiten kom. Eindelijk ga ik moeder worden. Wat ik altijd al heb gewild. Ik had gedroomd van twee, misschien wel drie, maar dit schitterende schepseltje wordt waarschijnlijk de enige. Ik leg mijn hand op mijn buik en weet dat mijn kleintje nog maar een klompje cellen is, maar ik hou al zielsveel van hem of haar. Er is niets belangrijkers dan mijn kleintje.

Hij klopt opnieuw. 'En? Laat me niet in spanning.'

Ik duw langzaam de deur open en overhandig hem de zwangerschapstest. 'We gaan een kleintje krijgen.' Mijn hart stroomt over van liefde. Mijn leven kan gewoon niet beter. Mijn vrienden vinden dat we misschien iets te snel gaan, maar als je weet dat iemand de ware is, dan is hij dat ook.

Hij tilt me op, kust me op mijn mond en in mijn hals, en draait me in de rondte totdat ik misselijk word – maar op een goede manier. Als ik me eindelijk uit zijn armen weet te bevrijden, loopt hij naar de keuken, zet een muziekje op en keert terug met twee champagneglazen: eentje met bubbels voor hem en eentje met sinaasappelsap voor mij. We toosten. 'Op ons,' zegt hij, en hij kijkt me liefdevol aan.

Ik wend mijn blik af en slik. Als ik zoveel van hem houd, waarom lieg ik dan zo? Hij mag nooit te weten komen dat de baby niet van hem is. Ik pak zijn hand en druk die tegen mijn buik. 'Op ons en het nieuwe leventje dat nu in me groeit.'

Eva

Ik had altijd gedacht dat als je eenmaal je grote liefde had gevonden, je nooit meer naar iemand anders kon verlangen. Maar dat klopt dus niet. Mijn hart zingt. Telkens als ik een taakje afvink, maak ik een klein dansje. Ik heb niet alleen iemand gevonden met wie ik de rest van mijn leven wil delen, maar ook Caiden, mijn tien jaar oude zoontje, is gek op hem. Ik tape de laatste verhuisdoos dicht en schrijf SCHUUR op het karton.

Onze westie kijkt naar me op en jammert zachtjes. Zijn zwarte oogjes gaan deels schuil achter witte, borstelige wenkbrauwen. 'Grote dag vandaag, Freddie,' zeg ik. Hij kwispelt. Ik maak een foto van hem naast de doos en zet die op Instagram met de tekst *Een nieuw begin!* eronder.

Mijn telefoon piept en ik open het bericht.

Zach: Ik mis je ontzettend. Het is mooi hier, maar zonder jou is het niks. Kan niet wachten tot je er bent. Ik ben dol op je xxx

En ik kan niet wachten om samen met mijn zoontje en nieuwe man naar Combe Martin te verhuizen, naar ons nieuwe huis aan de kust. Ik denk aan al het werk dat Zach al heeft verzet. In de afgelopen paar maanden heeft hij er echt ons nestje van gemaakt.

De doos bonbons waarmee ik gister ben thuisgekomen, en die nu goeddeels leeg is, is ingepakt. Ik heb met veel plezier mijn ont-slagbrief geschreven en sta te popelen om te vertrekken uit Mal-vern, hoewel ik mijn collega's zal missen, en mam natuurlijk.

De verhuizers kunnen elk moment komen en dus maak ik nog snel een rondje door het huis. Caiden ligt op de bank te slapen, zijn mond half open. Ik laveer tussen de verhuisdozen om hem op zijn voorhoofd te kussen, en zie hem dan bewegen.

‘De verhuizers zijn er bijna.’

Hij wrijft in zijn ogen en trekt Doggo tegen zich aan. De oude knuffelhond, die zijn vader en ik voor hem hadden gekocht toen hij klein was, ziet eruit alsof hij na een storm aan land is gespoeld en zijn enig overgebleven geelbruine oog is bekrast, maar mijn hart smelt als ik zie hoe verknocht hij nog is aan Doggo. Hij is al tien, maar nog altijd mijn kleine mannetje. Ik geef hem een knuffel en ruik de appelshampoo – en koekjes, van toen het zompige choco-ladebiscuitje over zijn kin was gegleden nadat hij hem iets te lang in zijn thee had gehouden.

Hoe meer ik naar hem kijk, hoe meer ik zijn vader in hem zie. De iets te lange neus is van Hugo. Ik voel een steen in mijn maag als ik denk aan wat ik allemaal achterlaat. Caiden is opgegroeid in Malvern en maakte altijd wandelingen door de heuvels met zijn vader. Ze visten in de meren en deden aan vogelspotten. Ik ben bang dat ik hem al die herinneringen afneem en dat hij zijn fantas-tische vader zal vergeten. Ik huiver. Er zijn dingen die ik achter me wil laten, dingen die me 's nachts in mijn dromen opzoeken, maar nu is niet het moment om daaraan te denken. Ik haal diep adem om de toenemende onrust te onderdrukken.

Hugo is nu al vijf jaar dood. Ik slik wanneer ik terugdenk aan het ongeluk. Ik noem het wel een ongeluk, maar volgens de lijkschou-wer was het suïcide. Het ging niet altijd even soepel tussen ons en ik voel mijn maag verkrampen als ik denk aan alle ruzies die we hebben gehad. Hij heeft voor me gelogen, mijn fouten toegedekt

en is er altijd voor me geweest. Ik herinner me nog die blik, starend in het niets. Hugo kende al mijn geheimen, maar ik heb altijd het idee gehad dat het omgekeerd niet zo was.

‘Ik hou van je, mama. En het komt allemaal goed,’ zegt Caiden. Mijn kleine, wijze mannetje.

Mijn hart smelt, zoals het altijd doet als hij zegt dat hij van me houdt.

‘Ik hou ook van jou, schat.’

Maar het gaat nu echt gebeuren. Ik laat het allemaal achter me en het verleden is het verleden. Ik ben gelukkig, echt waar, maar als ik aan Hugo denk, krijgt dat gevoel een knauw. Hij zou niet gewild hebben dat ik de rest van mijn leven ongelukkig blijf. Hij hield van me en was dol op Caiden. Ik zoek op mijn telefoon naar die foto van Caiden toen hij nog maar drie jaar oud was, op het strand van Combe Martin in Devon. Zelfs nog voordat Caiden was geboren gingen we het ene jaar naar het strand en het andere jaar naar de Schotse Hooglanden, en we wilden onze liefde voor die plekken op ons zoontje overdragen. Het plezier waarmee hij zandkastelen bouwde met zijn kleine, plastic schepje tovert nog altijd een glimlach op mijn gezicht. Ik leg mijn telefoon weg en kijk naar buiten om te zien of ik de verhuizers al zie aankomen, maar het is nog geen acht uur.

Ik denk aan Zach, die op ons aan het wachten is. Toen hij me vroeg: ‘Als je overal ter wereld zou kunnen wonen, wat zou je dan kiezen?’, aarzelde ik geen moment en zei: Combe Martin. Want ik wist dat hij het daar ook erg fijn vond.

Algauw zullen de kille ochtenden van maart plaatsmaken voor de zomer en ik zie alleen nog de zee voor me, en ons nieuwe leven. Maar toch blijft er nog iets knagen. Ik vraag me af of het verstandig is om terug te keren naar de plek waar ik zo veel goede herinneringen aan mijn overleden man heb, maar ik ben nou eenmaal verzot op Combe Martin. Ik ben gek op de rotspoelen, de schattige cafétjes en de pub aan het strand. De smalle baai voelt als een omhel-

zing en ik doe niets liever dan wandelen over het kustpad samen met Freddie. Wat ik wel weet, is dat ik niet kan blijven op de plek waar mijn man is gestorven. Ik probeer het schuldgevoel dat door me heen golft weg te slikken en stuur Zach een kort berichtje terug.

*Ik hou ook van jou! Kan niet wachten om samen aan ons
nieuwe leven te beginnen. Zie je snel xxx*

Daarna is het ineens een drukte van belang. De verhuizers zijn er en laden al onze spullen in de vrachtwagen. Ik draai de deur van de cottage waar we een jaar lang hebben gewoond op slot en gooi de sleutels door de brievenbus.

Ik stap in de auto en kijk in de achteruitkijkspiegel. Er zit een lik jam op Caidens wang. Ik doe alsof ik mijn eigen wang schoonveeg en hij lacht en veegt de jam weg. Freddie zit veilig in zijn caddy en dus kunnen we gaan.

‘Voor wie zijn die bloemen?’ vraagt Caiden.

‘Ik dacht, laten we nog even langs de boom van papa rijden voordat we vertrekken.’

Hij knikt, maar reageert verder niet. Het doet me pijn als ik beseft hoe weinig hij zich waarschijnlijk nog van Hugo kan herinneren. Mijn telefoon piept: het is mam.

*Veilige trip gewenst en geef Caiden een knuffel van oma. Ik kom
snel langs. Bel me als je er bent. Kus voor iedereen x*

Terwijl ik de steile heuvel af rijd probeer ik mijn tranen te bedwingen. Mam ga ik nog wel het meest van iedereen missen. We hebben gister bij het avondeten afscheid genomen en ze had beloofd snel langs te komen. Sinds Hugo's dood is ze mijn rots in de branding geweest.

Ik haal diep adem. Het is niet alsof we naar Australië emigreren: ons nieuwe huis is maar drie uur rijden. Mam reed bussen naar

Schotland voordat ze met pensioen ging – Combe Martin is maar een klein ritje voor haar en ik heb haar beloofd zo vaak mogelijk langs te komen.

We arriveren bij ons oude huis in Malvern, het huis dat Hugo, Caiden en ik met elkaar deelden.

‘Mag ik in de auto blijven? Bij Freddie?’

‘Ik heb liever dat je even meegaat. Vind je niet dat we samen deze bloemen aan papa moeten geven?’

‘Oké, ik ga wel mee. Zal ik Freddie de riem omdoen?’

‘Graag.’

Boven ons breekt het loodgrijze wolkendek open. Een goudgele zonnestraal weerkaatst van het raampje en verblindt me bijna terwijl ik de achterdeur opendoe om Freddie en Caiden naar buiten te laten. Mijn zoon perst zijn lippen op elkaar als hij het victoriaanse huis ziet waar we bijna negen jaar hebben gewoond. Groot, dubbele gevel, twee verdiepingen: een fiere wachter van het panoramische landschap dat zich erachter uitstrekt. De gordijnen die ik voor de bovenverdieping heb gemaakt, hangen er nog steeds. Ik zie Hugo weer voor me, hoe hij de kleine Caiden vasthoudt. Hij wipt hem zachtjes op en neer terwijl hij naar de vogelnestjes in de grote boom wijst.

Hugo en ik trokken drie maanden na ons huwelijk in het huis. De hoge plafonds, de hal met originele tegels en de eetkamer waar je met tien man kon dineren schrokken me eerst nog af. Daarvoor zaten mam en ik in een klein appartement in Redditch, tegenover oma’s bungalow, dus het voelde als een droom toen ik Hugo ontmoette. Kort na ons huwelijk, toen ik zwanger bleek, dansten we uitgelaten door de kamer.

Nu deed ik het weer: terugdenken aan het verleden. Ik voel de druk op mijn borst toenemen, mijn adem versnellen. Dat heb ik altijd als ik hier weer kom. Terwijl ik met mijn trouwring speel, tel ik langzaam tot tien en haal ik diep adem om de angstaanval de

kop in te drukken. Zodra mijn hartslag weer normaal is, open ik het portier en pak ik de bos madeliefjes van de bijrijdersstoel.

‘Schiet op, mam. Het is nog ver.’

De nieuwe eigenaar staat voor het raam. Ze heeft een kleintje in haar armen en wijst naar een raaf op het stenen muurtje tussen de oprijlaan en de weg. Dan ziet ze mij staan. Haar gezicht betreft en ze trekt snel de gordijnen dicht.

Ik volg Caiden naar Hugo’s appelboom, de boom die we aan de rand van de tuin hebben geplant toen we dit huis betrokken. De muur die de parkeerplaats afscheidde van het ravijn erachter is nooit herbouwd. Mijn hart begint te bonzen en ik voel het bloed stromen bij mijn slapen als ik denk aan hoe de auto door die stenen moet zijn gereden, zo over de rand. Het verweerde tape dat iemand van de gemeente voor het gat had gespannen zit er nu al jaren. Eigenlijk had ik de muur moeten laten opknappen voordat ik het huis verkocht, maar we hadden toen niet veel geld. Hugo had een levensverzekering afgesloten ter hoogte van de nog resterende hypotheek, maar er was niet veel spaargeld. Ik had gedacht dat we meer hadden, maar een buffer was er niet.

Freddie trekt Caiden mee naar de boom om een plas te doen. ‘Freddie! Dat is papa’s boom.’ Hij trekt Freddie mee naar een stukje gras.

Ik glimlach en ga naast de boom zitten. Ik zet het bosje bloemen tegen de stam. Ik zie de boodschappen die Caiden en ik met de jaren in de bast hebben gekrast: *Hugo’s boom... We missen je... Ik hou van je*. Met mijn hulp heeft Caiden een smiley gekrast. Aan de voet van de boom heb ik ook een brief voor Hugo begraven, met alleen de vraag: *Waarom?* Ik heb hem hier talloze keren verteld dat ik van hem hield, dat hij een gat in mijn hart heeft achtergelaten, maar dat ik nu iemand had gevonden die dat gat kon dichten, ook al voelde het alsof ik Zach ontrouw was door naar de boom te gaan. Ik zal Caiden altijd hiernaartoe brengen als we langsgaan bij oma, maar ik moet nu echt afscheid nemen van mijn rouw en verdriet.

Zach verdient het dat ik het verleden achter me laat en me op óns concentreer. Hij heeft een goed hart en verdient een toegewijde vrouw. Het is niet dat hij het niet begrijpt – integendeel. Ook hij heeft verlies gekend; dat is waarom we ook zo goed bij elkaar passen.

‘Ik zal je nooit vergeten, Hugo.’ Ik haal mijn eerste trouwring uit mijn zak en het kleine schepje uit mijn tas. Ik graaf wat aarde weg, laat de ring in de modder vallen, vul het gat en dek de plek af met een grijze steen. Op de plek waar ik mijn brief had begraven, is de aarde iets omgewoeld, en dus graaf ik ook daar, om te ontdekken dat de brief verdwenen is. Iemand heeft hem opgegraven. Het doet me verdriet dat iemand zoiets zou doen.

Ik kijk naar het ravijn en voel hoe mijn maag zich omdraait. Caiden komt er vervaarlijk dicht bij in de buurt nu Freddie hem alle kanten op trekt. Ik wil roepen dat hij moet terugkomen, maar als hij schrikt, valt hij misschien wel over de rand.

Mijn knieën voelen aan als pap wanneer ik overeind kom en op mijn zoontje af hol. Ik pak hem van achteren beet en trek hem naar me toe. ‘Dat mag je nooit meer doen, Caiden,’ roep ik.

Hij staart me met grote ogen aan, alsof ik gek ben geworden. Het is lang geleden dat iemand me zo heeft aangekeken en schuldgevoel maakt zich van me meester. Caiden heeft alle reden om me zo aan te kijken – hij weet alleen niet waarom.

‘Ik wilde alleen de velden en het bos bekijken. Ik kwam echt niet bij de rand, hoor.’

‘Dat kwam je wel. Ik heb het gezien.’ Eén verkeerde beweging van Freddie en hij zou nu onderaan de heuvel hebben geleden, dood tussen de bomen. De steile afgrond is misselijkmakend. De groene velden die zich onder ons kilometers ver uitstrekken, hier en daar onderbroken door huizen of wegen, maken me duizelig.

Een raaf landt in Hugo’s boom en krast, wat me de rillingen geeft. Het is alsof Hugo er echt is, naar me kijkt en me mijn fouten van vroeger nadraagt.

‘Ben je boos, mam?’

‘Je hebt me laten schrikken. Papa is hier om het leven gekomen, dat weet je toch? En ik wil jou niet ook verliezen.’ Ik zie aan zijn rode gezicht dat hij denkt dat ik hem een standje geef, maar dat is niet zo. Ik heb nog altijd nachtmerries over wat er met zijn vader is gebeurd en ik zou het niet kunnen verdragen als Caiden hetzelfde zou overkomen. In gedachten zie ik Hugo in de auto over de rand verdwijnen – een beeld dat me nog altijd niet met rust laat.

Hij bijt op zijn lip en knikt op dat overdreven maniertje van hem. ‘Sorry.’ Hij zwijgt en kijkt naar de bloemen. ‘Dag, papa.’ Dan kijkt hij me glimlachend aan. ‘Kunnen we nu gaan?’

‘Ja, dat is goed.’ Ik raap het schepje op en stop het in mijn tas.

Terwijl we naar de auto lopen voel ik me lichter, alsof we het oude voor het nieuwe hebben ingeruild. Ik kan niet wachten om naar Combe Martin te gaan. Ik zet de radio aan en hoor ‘Happy’ van Pharell Williams. Caiden zingt hard ‘happy’ mee telkens wanneer Pharell het zingt, en hoewel Caiden te dicht bij de rand was gekomen toen we bij de boom waren, voel ik me ook gelukkig, en er is niemand die dat gevoel van mij – van ons – kan afpakken.

Ik moet het verleden achter me laten, maar het enige waar ik aan kan denken, is Hugo die over die rand verdwijnt. Weer dat schuldgevoel. Want Hugo nam ook mijn geheim mee het graf in, een geheim dat zo groot is dat zelfs mijn eigen zoontje het me nooit zou vergeven als hij erachter zou komen.

Na een paar plensbuien rij ik eindelijk door de schattige straatjes van Combe Martin. We moesten vijf keer stoppen om Caiden of Freddie te laten plassen, maar nu zijn we er dan echt.

Twee uur geleden kreeg ik bericht dat de verhuizers al waren gearriveerd en dat onze spullen werden uitgeladen. Terwijl ik me een weg zoek door de smalle straatjes bewonder ik de witgeverfde huizen en de blauwe accenten die je meteen aan de zee doen denken. Ik slaak bijna een gilletje als een tegenligger zich langs me wurmt. Ik zie het schattige winkeltje met de schelpen in de etalage. We zullen hier zo gelukkig worden! Caiden ontwaakt gapend uit zijn korte dutje en Freddie begint te blaffen.

‘Mam, daar is de zee!’ roept hij na de slaap uit zijn ogen te hebben gewreven.

‘Ja, we zijn er! Je hebt nog op dat strand gespeeld toen je nog kleiner was dan nu, en we waren hier ook al toen je nog in mijn buik zat.’

‘Ik ben niet klein. Ik ben al tien.’

Nog steeds klein, wil ik tegen hem zeggen, maar hij denkt dat hij al groot is omdat hij sandwiches kan maken, en cupcakes.

‘Weet je nog dat je je emmertje met zeewier had gevuld en hem over me heen had gekieperd toen ik aan het zonnen was? Ik gilde toen zo hard dat een voorbijganger dacht dat ik gewond was geraakt. We hebben nog nooit zo hard gelachen.’

Caiden fronst. We hebben veel foto’s, maar ik ben bang dat hij

vergeten is hoe het voelde om zijn vader te knuffelen. Hoort hij nog steeds Hugo's stem in zijn hoofd of zijn al die herinneringen verdwenen? 'Volgens mij wel,' zegt hij zachtjes.

Nadat de auto is gepasseerd, rij ik verder. Ik denk niet dat hij zich die vakantie nog kan herinneren. Het was een snikhete dag in augustus en Caiden was vier. Later die dag gingen we eten in de pub aan het strand. Caiden was in Hugo's armen in slaap gevallen en ik gooide eruit wat er door mijn hoofd spookte. 'Ik wil nog een kindje.' Hugo straalde van blijdschap. We maakten plannen, we waren gelukkig, maar na een paar maanden proberen was hij er ineens niet meer.

Ik haal een paar keer diep adem. De verhuizing moest een nieuwe start worden, dus waarom kan ik het verleden sinds ons bezoekje aan Hugo's boom niet meer loslaten? Misschien juist omdat ik hiernaartoe ben verhuisd. Ik schud mijn hoofd om de herinneringen uit mijn hoofd te bannen. Ons nieuwe leven wacht op ons.

Hoe dichterbij we komen, hoe opgewondener ik word. Vlinders van blijdschap en zenuwen fladderen in mijn buik. Een stelletje met kind komt van het strand de trap op gelopen, hun regenjacks wapperend in de wind. Ik kijk naar links en zie dat er niemand anders op het strand is, en ook niet bij de rotspoelen in de verte. Ik huiver als ik de enorme klif en de heuvels erachter zie. Om de een of andere reden woon ik altijd in de heuvels, en Hugo is gestorven aan de voet van een heuvel, maar toch vind ik ze schitterend. Wat Hugo is overkomen, is tragisch, niets meer.

Ik sla af en rij nog een paar honderd meter door totdat we bij ons nieuwe huis zijn aangekomen. Ik parkeer achter de verhuishuiswagen en lach als ik Zach in de weer zie met dozen. Zach, mijn nieuwe echtgenoot. Ik voel me een beetje duizelig als ik dat hardop zeg in mijn hoofd, aangezien mijn leven nogal stormachtig is verlopen de laatste tijd.

Nog voordat ik kans zie mijn telefoon te pakken, is Caiden al uitgestapt en begint Freddie in mijn oor te blaffen. De poort is

open en dus doe ik Freddie zijn riem om voordat hij uit de auto mag.

‘Eva!’

Zach holt op me af, tilt me iets van de grond en geeft me een kus. Zijn armen zijn sterk en beschermend. Ik wil niets liever dan in hem kruipen.

‘Ik heb je gemist, schat.’ Hij zet me weer neer en we kussen op-nieuw.

Ik heb dit gemist en kan niet wachten om samen in ons bed te slapen en mijn hele gezin weer onder één dak te hebben.

‘Je moet de keuken zien.’

‘Ik heb je zo gemist.’ Ik kan niet ophouden hem te kussen. We hebben elkaar niet meer gezien sinds hij acht weken geleden naar Malvern kwam. Het voelt als een eeuwigheid. ‘En ik kan niet wachten om te zien wat je allemaal hebt gedaan in het huis.’

‘De foto’s doen het geen recht.’

Hij trekt me mee en ik trek Freddie mee. Caiden is al binnen om te zien welke slaapkamer van hem wordt. We lopen door het voor-kamertje met de houtkachel. Twee reusachtige, zwarte balken delen het plafond in drieën. Daarna betreden we de tussenkamer met de eettafel die ik in opslag had omdat hij te groot was voor de cottage. Het oudste gedeelte van het huis is zowel keuken als woonkamer: de voornaamste reden dat we dit huis wilden hebben. De glazen pui biedt een panoramisch uitzicht op het kiezelstrand en de zee. Dat Zach en ik ons dit hebben kunnen veroorloven...

‘Mam, mag ik de grote slaapkamer met de eigen badkamer?’

Ik lach en aai Caiden over de bol. ‘Ik ben bang dat die van ons is, schat. Maar er zijn er nog drie, dus kies maar een van de andere opgeknapte kamers.’ Ik wikkel Freddie’s riem om een stoelpoot zodat hij niet kan ontsnappen terwijl ik een rondje door het huis maak. Ik laat mijn vingers over de donkerblauwe, rustieke keuken-lades glijden en trek er eentje open. Het grote eiland in het midden is voorzien van het werkblad dat ik zelf had uitgekozen en naar ons

virtuele moodboard had gedownload. Tranen wellen in mijn ogen. 'Dat je dit allemaal hebt gedaan...' Ik loop naar de zitkamer, leg mijn handen op de nieuwe donkergrijze sofa en denk al aan alle kussentjes die ik ga kopen.

'Ik ben blij dat het naar uw zin is, mevrouw.'

'Het is me zeker naar de zin, en dat zal ik je later wel laten zien.' God, wat heb ik hem gemist. Ik haal mijn vingers door zijn donkere haar, dat zoals altijd een beetje door de war zit. Als ik zijn hand beetpak, voel ik eeltplekjes – bewijs van zijn harde werken. Ik streel ze.

'Beloof je dat?' Hij grijnst en kust me opnieuw.

'Absoluut. Maar eerst uitpakken en eten.' Freddie trekt jammerend de stoel voort in een poging te ontsnappen.

'Aan de slag dan maar.'

Zach neemt afscheid van de verhuizers en tilt een doos met daarop APPARATEN naar binnen. 'Ik zal eerst de tv installeren. Ik neem aan dat Caiden straks wel wat wil zien.'

Ik knik. 'Dan kunnen wij in ieder geval rustig uitpakken. Het gaat een lange avond worden. Ik zal de bedden opmaken. Misschien kunnen we eten laten thuisbezorgen? We hebben immers iets te vieren.' Ik kijk om me heen en zie dat de voordeur nu dicht is, en dus verlos ik Freddie van zijn riem. Hij kwispelt en begint aan alles te snuffelen.

Hoezeer ik ook op een van de sofa's wil ploffen, er is nog veel te doen. Ik loop naar boven en hoor in de kamer aan het eind van de gang een stemmetje. Ik druk mijn oor tegen de deur en hoor Caiden zachtjes in zichzelf praten. 'Dit is onze nieuwe huis en dit is mijn kamer, Doggo.' Er klinkt wat gerommel, waarop ik zijn stem weer hoor. 'Papa, we zijn in ons nieuwe huis. Mama zei dat we hier ook op vakantie zijn geweest, maar dat weet ik niet meer.' Even is het stil. 'Ik heb dit gevonden.' Weer stilte. 'Ik ga het voor altijd bewaren. Ik wou dat je hier was, papa, en dat je niet bent doodgegaan.'

Ik klop voordat ik de deur zachtjes openduw. ‘Caiden?’ Ik zie niet wat hij voor altijd wil bewaren. Het enige wat ik zie, is Doggo en een stapel verhuisdozen.

‘Ik heb deze kamer uitgekozen, mama. Want mijn bed stond hier al.’

Soms noemt hij me nog steeds mama, vooral als hij moe is of zich wat ziek voelt. Ik ga op de rand van het bed zitten en leun naar voren om een kus op zijn koele voorhoofdje te planten. ‘Ik vind het een hele mooie kamer.’ Er zijn genoeg inbouwkasten en planken voor al zijn speelgoed en kleren, en omdat de kamer zich onder het dak van het oudste gedeelte van het huis bevindt, is de kamer hoe-kig en knus. ‘Ik weet dat je papa mist. Had je het tegen hem, voordat ik binnenkwam?’

‘Nee, papa is dood. Ik had het tegen Doggo, maar ik weet dat Doggo gewoon een knuffel is. Ik ben tien, niet vijf, maar ik vind het soms fijn om tegen Doggo te praten omdat hij me geen vragen stelt.’

Ik haal mijn schouders op en recht mijn rug, ietwat teleurgesteld dat hij blijkbaar liever met zijn knuffel praat dan met mij. ‘Oké. Maar je weet dat je altijd met mij kunt praten als je ergens mee zit.’

‘Weet ik, mam.’

Freddie springt op het bed en likt aan Caidens wang. ‘Freddie! Dat is goor,’ lacht Caiden en hij begint speels te worstelen met de hond. Als hij wegrolt op bed, trekt hij zijn jas mee, waarop ik iets zie wat me doet huiveren.

‘Waar heb je dit gevonden, Caiden?’

‘Die is van mij!’ Hij grist het uit mijn hand en stormt de kamer uit, op de voet gevolgd door een blaffende Freddie. Ik staar hem met open mond na. Ik wil hem terugroepen, maar besluit om hem te laten gaan. Dan zie ik een opening achter in een van de inbouwkasten. Het is een holte, maar hij is leeg.

Waarom had Caiden Hugo’s plastic raaf, met die zuignap aan de

voet? Het poppetje dat op het dashboard van Hugo's auto had gestaan toen hij naar beneden stortte? Het poppetje dat nooit uit het gemangelde wrak was gehaald?

Ik lig in Zachs armen en denk aan de plastic raaf terwijl ik nog iets dichtert tegen zijn behaarde borst aankruip. Het tintelt nog steeds een beetje, maar ik ben weer terug op aarde. ‘Ik heb dit gemist.’

‘De seks bedoel je?’ vraagt hij lachend.

Ik maak me los uit zijn armen en ga rechtop zitten. ‘Niet alleen de seks.’ Ik geef hem een pets op zijn blote arm en kus hem dan opnieuw terwijl ik de raaf uit mijn hoofd probeer te zetten. Ik ben in geen tijden zo dicht bij mijn man geweest en ik wil me op hem kunnen concentreren.

‘Ik begrijp je wel, lieve, knappe, mooie vrouw.’

‘Dat is beter.’ Dit soort plagerijtjes is de reden waarom ik me zo op mijn gemak bij hem voel. Hij is het tegenovergestelde van Hugo. Hugo was ernstig en broedend. Mijn eigen Heathcliff. Zach is grappig en ongecompliceerd en doet niets liever dan stoeien met Caiden en Freddie. Ik stel me het huis voor met meer kinderen – zodra we zijn gesetteld natuurlijk. ‘Ik ben zo gelukkig.’

‘Dat snap ik wel. Je mag ook van geluk spreken dat je mij hebt weten te strikken.’ Hij perst zijn lippen op elkaar en trekt zijn wenkbrauwen op, wachtend totdat ik lach.

Maar hoe goed ik ook mijn best doe om de plastic raaf uit mijn hoofd te zetten, het lukt me niet, en ik weet niet zeker of ik erover moet beginnen. Het laatste waar ik zin in heb, is een ernstig gesprek over Hugo nu we voor het eerst sinds weken weer samen zijn, vlak nadat we seks hebben gehad.

‘Is er iets?’

Ik glimlach en wikkel wat haren om mijn vinger en schrik als ik ze er per ongeluk uit trek. Shit. Dat heb ik sinds Hugo’s dood niet meer gedaan. Ik glijd met mijn vinger over de haren in mijn nek, waar vroeger de kale plek zat, en laat dan mijn hand vallen. ‘Eerder vandaag gebeurde er iets...’

‘Iets?’

‘Ik stond te luisteren bij de deur van Caidens slaapkamer en hoorde hem in zichzelf praten.’

‘Nou ja, hij is tien. Niets om je zorgen om te maken. Wat zei hij dan?’

‘Niks eigenlijk. Hij was aan het babbelen tegen Doggo.’ Ik wilde hem niet vertellen dat hij deed alsof hij het tegen Hugo had. ‘Maar dat is ook niet waar ik me zorgen om maak.’

‘Om wat dan wel?’ Hij pakt mijn hand beet.

‘Ik heb iets gevonden...’ Ik was overdonderd toen ik de raaf had gezien en kan maar niet verklaren hoe Caiden hem nu kan hebben.

‘Wat dan?’

‘Caiden had een speeltje. Een raaf met een zuignap, zo eentje voor op het dashboard.’

‘Oké.’

‘Maar het is niet zomaar een speeltje. Hugo had hem in zijn auto. Ik had hem voor Hugo gekocht voordat Caiden was geboren, omdat hij zo graag naar de nestjes in de tuin keek. Maar toen verloor hij hem op vakantie.’ Ik haal mijn schouders op, aangezien ik geen idee heb hoe je zoiets kunt kwijtraken. ‘Ik wist dat hij er gehecht aan was en dus heb ik samen met Caiden exact dezelfde raaf gekocht. Dat was vlak voordat hij stierf. Hij plakte hem meteen op zijn dashboard en daar is hij altijd gebleven. Hij was er gek op.’ Ik zwijg even. ‘En toen de auto...’

Zach draait weg en staart naar het plafond, en ik besef dat ik onze eerste nacht samen heb verpest door over Hugo te beginnen.